

altsaa ses, at en saadan Lov maa indeholde baade en Række af Regler af det, Juristerne kalde materiel Ret, og tillige en Række af Regler for den formelle Ret. Men det, som burde være Opgaven ved Affattelsen, var, at man saa vidt muligt ikke sammenblandede disse Forhold. Det forekommer imidlertid mig, at man ikke tilstrækkeligt har taget Hensyn til denne Betragtning. Naar man ser hen til Lovforslagets Affattelse, ses det jo, at den store Hovedregel for Rettighedernes Karakter er givet i § 1, men saa kommer der Regler i § 2 og § 3 af ganske formel Natur. Dernæst kommer i § 4 atter Regler, som fastsætte Betingelsen for Rettighedens Erhvervelse, som staa i den allernæste Forbindelse med Hovedreglen i § 1. Her er imidlertid den Eiendommelighed, at disse vigtige Regler fremtræde i Virkeligheden kun som givne som Instruy for Registratør, idet Paragrafen begynder saaledes: „Varemærket maa ikke registreres“. Naar man imidlertid ser næriere efter, er det jo klart nok, at disse Regler maa have ganske anderledes og mere vidtgaaende Retsvirkninger end de, der kan opsættes i en blot Instruy til Registratør. Det er jo saaledes klart, at naar man ser hen til Reglen i 1ste Stykke, altsaa den eiendommelige Karakter ved det, at det bestaar af Tal, Bogstaver eller Ord, saa findes Retsvirkningen af Overtrædelsen af denne Regel i § 7 og i § 10, 2det Punktum, 1ste Stykke. Naar man dernæst ser hen til det andet Tilfælde, nemlig, at det indeholder et andet Navn eller et andet Firma eller Navnet paa en anden Mandts faste Eiendom, saa findes Reglerne for Overtrædelsen af denne Forskrift i § 12 og § 13. Men naar man saa kommer til Nr. 3 og Nr. 4, ja, saa findes der slet Intet i saa Henseende. Det er de vigtige Regler om, at Mærket indeholder offentlige Vaaben eller Mærker eller indeholder Fremstillinger, der kunne vække Forargelse. Der findes intetomhelst Sted nogen Regel om, at en Krænkelser af det Offentliges Ret ved at optage offentlige Vaaben eller Mærker kan paatales og gøres til Gjenstand for Straffeanbørlig. Hvad angaar Fremstillinger, der kunne vække Forargelse, er man jo nogenlunde hjulpen ved den saa meget omtvistede Straffelovens § 184, idet det kan antages, at dette i mange Tilfælde vilde falde ind under den Regel, som Paragrafen indeholder om den, der offentlig udstiller utugtige Afbildninger. Naar man saa endelig kommer til det femte Tilfælde, nemlig, at det er lig eller lignende med en Andens Varemærke, saa er man med Hensyn til Virkningen af dette dels henvist

til Reglen i § 10, 3die Stykke, dels til Reglerne i § 12 og § 13. Naar man dernæst ser hen paa de efterfølgende Paragrafer, vil man finde en Blanding af formel og materiel Ret, saaledes at en Paragraf indeholder en rent formel Regel, en anden Paragraf indeholder en rent materiel Retsregel, og i visse Paragrafer ere formelle og materielle Retsregler forenede. Dette gjælder i en ganske særegen Grad med Hensyn til den vigtige § 10. Der findes i første Stykke en Regel af rent formel Natur; saa kommer det andet Stykke, det indeholder for det Første en Retsforskrift, som naturlig henføres til § 7 — jeg har allerede berørt den i denne Sammenhæng — og saa findes der, om jeg saa maa sige ganske leilighedsvis, den Regel udtalt, at saavel i dette Tilfælde som ellers, naar Nogen antager, at Varemærkets Registrering er ham til Stede, hører Spørgsmaalet om Registreringens Ophævelse under Domstolenes Afgjørelse. Det forekommer mig, at en Regel, der har en saa overordentlig stor Betydning for Rettighedens hele Karakter, maa kunne fortjene at faae en klar og bestemt Udtalelse paa et Sted, hvor man taler om Rettighedens Karakter som saadan. Saa kommer endelig den vigtige Regel i 3die og sidste Stykke, det er altsaa den af mig først udførlig omtalte Regel om, hvorvidt man kan angribe et registreret Varemærke ved at oplyse, at man selv tidligere har gjort Brug af det. Det kommer paa en saadan eiendommelig Maade, betinget af, at man har foretaget en Registrering eller har begjæret en saadan, og at denne Registrering er bleven nægtet; men dette kan jo aabenbart ikke være Meningen. Hvis jeg opdager, at en Anden har registreret det Mærke, som jeg har i Brug, forekommer det mig, at det er klart, at saa maa jeg være berettiget til i samme Dieblit at anlægge Sag mod den Paagjældende uden at gaa der Omvei at henvende mig til Registratør og faae et Afslag paa min Begjæring om Registrering. I § 11 kommer atter en ganske formel Regel og dernæst de vigtige Regler i §§ 12 og 13 om Paatale af Krænkelser af det registrerede Varemærke. Dernæst kommer en meget udførlig § 14, som under Et samler Reglerne overfor Udlandet. I § 15 berører man dernæst de vestindiske Der, saa kommer der en Regel i § 16 af rent formel Natur om Registreringstidenden, Varemærke-registreret osv. osv. Der kommer dernæst i § 17 en Regel af rent processuel Natur, og endelig kommer der i § 18 en Regel ogsaa af formel Natur, som staa i meget nær Forbindelse med § 16. Det forekommer mig derfor, at der baade i den ene og den anden